

kolů vůbec proveden, a nebyla v tom směru potřebná soudní zjištění o existenci doložky domicilní učiněna a bude v tom směru potřebí, by strany nabídlly potřebné důkazy (§ 182 c. ř. s.) a soud je provedl, ježto budou nezbytné pro vyřízení námítky dovolatelů ve smyslu § 39 (2) sm. z. Rozsudek napadený je v tom směru kusý a nelze jej proto přezkoumati dovolacím soudem, a poněvadž k jeho doplnění bude třeba jednání u soudu první stolice, bylo jej i rozsudek prvního soudu z důvodů §§ 510, 513, 496 c. ř. s. zrušiti a věc vrátiti soudu prvnímu.

Čís. 12308.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Ne každý dodatek, jenž by byl nepřípustným s hlediska předpisů o firmách, jest již proto v rozporu s dobrými mravy soutěže ve smyslu § 1 zákona.

Označení podniku jako »H-ovo studentské knihkupectví« není závadné s hlediska § 2 zákona.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1933, Rv I 1695/31.)

Ústřední svaz československého studentstva žaloval Bohuslava H-a, knihkupce v Praze, by byl uznán povinným, nadále se zdržeti užívání štítové firmy Studentského knihkupectví, odstraniti toto označení se štítu nad svým závodem a zdržeti se pokud se týče odstraniti toto označení se svých tiskopisů a razítek. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Odvolací důvod nesprávného hodnocení důkazů proveden jest jen v tom směru, že soud první stolice prý nesprávně ocenil (neocenil) svědeckou výpověď W-a, nepovažuje přívlastek »studentské« u knihkupectví žalující strany za klamavý, ač svědek ten udal, že žádná ze stran není co do svého skladu neb odběratelstva specialisována ve směru odpovídajícím tomuto označení. Jest sice pravda, že soud první stolice v napadeném rozsudku tuto část svědkovy výpovědi zvlášť nezdůrazňuje, avšak soud první stolice svůj úsudek o tom, že přívlastek »studentský« při označení knihkupectví strany žalované není klamaný, opírá o další zjištěné skutečnosti, že její závod jest v bezprostřední blízkosti učelišť, že studentstvo v hojném počtu chodí okolo jeho závodu a závod jeho též hojně navštěvuje, jakož i, že větší část skladu žalovaného zaujímají knihy školní. I když svědek W. udal, že knihkupectví žalovaného právě tak, jako strany žalující není ani největším, ani »specielně studentským knihkupectvím«, není tím nikterak otřesen nebo dokonce vyvrácen názor soudu první stolice, s nímž proto podle § 498 c. ř. s. i soud odvolací se stotožňuje, že označení knihkupectví žalovaného »studentským« má své odůvodnění právě v obchodní a hospodářské povaze a v převládajícím rázu podniku, jenž zřízen byl v době, kdy ještě jiného studentského knihkupectví nebylo, svým označením nejen nechtělo ale ani nemohlo tehdy jiný podnik toho druhu konkurenční ohrožovati, nebo obecenstvo klamati, nýbrž jen naznačiti, že počítá na studentstvo, jako na své hlavní zákaznictvo a míní se jeho potřebám a přáním specielně přizpůsobiti a věnovati. Pokud jde o výtku

nesprávného právního posouzení věci, netřeba se obíratí soudem první stolice odmítnutou aplikací § 11 zák. proti nek. sout., ježto v tom směru odvolání projevuje názor souhlasný a též ne aplikací § 1 cit. zák., ježto odvolání samo praví, že není zapotřebí dovolávati se generální klausule v něm obsažené, poněvadž jsou splněny náležitosti § 2 cit. zák., kterého právě soud první stolice neprávem prý nepoužil, přehlédnuv, že v odstavci druhém tohoto předpisu výslovně uvedeny jsou údaje »o osobních poměrech« a »o podnětu, příčině a rozsahu«, jež zakládají nekalou reklamu, jsou-li způsobilé oklamati a zjednati tím podniku na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži. Odvolání snaží se dovésti tuto klamavost přívlastku »studentské« při označení žalovaného knihkupectví poukazem k tomu, že »studentským« může býti jen podnik studenty založený, studenty vedený, pro studenty vydělávající, nikoliv podnik soukromý se studentstvem v bližším vztahu nestojící. S tímto názorem nemůže souhlasiti ani odvolací soud a s poukazem k tomu, co v tom směru již shora bylo řečeno, jen ještě připomíná, že existují, po případě mohou existovati studentské kavárny, studentské jídelny, studentské scény atd., které nejsou nazývány studentskými proto, že studentům patří neb jimi jsou spravovány, po případě studentům svůj zisk odvádějí, nýbrž proto, že ve svém zařízení, způsobu vedení a pod. studentským zálibám, studentským kruhům chtějí vycházeti vstříc, po případě své zákaznictvo převážně z kruhů studentských získati hledí. Je-li tomu tak u podniků jiných, může tak zajisté býti i u podniku knihkupeckého a soud první stolice nikterak nepochybil, neshledav v používání firmy »H-ovo studentské knihkupectví« ani klamavou reklamu, ani rozpor s dobrými mravy soutěže, zvláště ano slovo »H-ovo« zřetelně naznačuje, že jde o podnik soukromý a u studentského zákaznictva právem lze předpokládati tolik intelligence, kolik vyžaduje uvědomnění si rozdílu mezi oběma spornými závody.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Především netřeba řešiti otázku, je-li pozastavený dodatek přípustný s hlediska čl. 16 a násl. obch. zák., protože tu nejde o firmu, nýbrž jen o dodatek anebo údaj o podniku, jak jej má na mysli § 2 a také § 11 zákona proti nekalé soutěži. Nelze souhlasiti s názorem dovolatelovým, že každý dodatek, který jest nepřípustný s hlediska předpisů o firmách, jest již proto v rozporu s dobrými mravy soutěže ve smyslu § 1 zák. o nekalé soutěži. Jen v tomto směru prováděl žalobce odvolací důvod nesprávného právního posouzení co do použití § 1 zák. proti nekalé soutěži, provedl-li jej vůbec, neboť pod c) odvolání uvádí, že není zapotřebí, by se dovolával generální klausule § 1, an je jeho nárok oprávněn podle speciálního ustanovení § 2. Nesejde ani na případné zaměnitelnosti firmy nebo poznačení podniků stran, protože zaměnitelnost je předpokladem nároku dovozovaného z čl. 16 a 27 obch. zák. anebo z § 11 zák. proti nekalé soutěži, o které tu však nejde, jak sama žalobkyně uznává. Zbývá tedy jedině zkoumati, je-li poznačení podniku žalovaného jako »H-ovo studentské knihkupectví« závadné s hlediska § 2 zákona

o nekalé soutěži. Je pravda, že nesejde na tom, měl-li žalovaný úmysl klamati někoho, anebo byl-li si vědom možnosti, že ono označení je způsobilé klamati. Jde jen o žalobu zdržovací a tu rozhoduje objektivní stav. Žalobce také ještě v dovolání trvá na tom, že jedině správným výkladem přídatku »studentský« je gramatický výklad, totiž jako přisvojovacího zájmena, vyjadřujícího, že podnik náleží studentstvu. V této příčině však odvolací soud právem vyloučil klamavost proto, že označení »studentské« knihkupectví není předmětem žaloby, nýbrž že označení je »H-ovo studentské knihkupectví«, takže z onoho prvního přisvojovacího zájmena je zřejmo, že podnik náleží soukromníku a nikoli studentstvu nebo studentské organizaci. Správnost tohoto výkladu dovolatel nikterak nevyvrátil všeobecným poukazem k tomu, že prý z onoho přisvojovacího zájmena osobního lze si domýšleti různé věci a že nelze tvrdit, že je nutno, by každý z tohoto znění vyčetl, že nejde o podnik studentů. Bylo již řečeno, že neběží o otázku zaměnitelnosti, nýbrž o klamavost, které tu však v otázce vlastnictví podniku není. Ono přisvojovací zájmeno osobní vylučuje také výklad, jako by šlo o podnik studenty vedený nebo pro ně vydělávající. Označení závodu žalovaného jako studentské knihkupectví nelze však uznati za klamavé ani v druhém možném výkladu, podle něhož má jím býti vyjádřen jaksi podnět, účel a hospodářský ráz podniku. V tomto směru není zcela bez významu ani subjektivní stránka, totiž proč a za jakých okolností k volbě onoho označení došlo. A tu právem odvolací soud přihlížel k tomu, v jakém místním prostředí podnik byl založen, jaké bylo jeho určení a obor činnosti, a správně usoudil, že s tohoto hlediska nebylo a není ono označení klamavým, třeba nešlo o knihkupectví, jež by bylo výhradně určené pro studenty anebo speciálně jenom pro tento obor zařízené. V onom označení není obsaženo, že jde o jediné anebo o výlučně studentské knihkupectví, a je proto nerozhodné, jsou-li ještě jiné podniky, které by také mohly a snad z lepších důvodů onoho označení užívat. Je sice pravda, že i objektivně pravdivé (správné) označení může býti závadné, avšak jenom tehdy, jestliže se samo o sobě příčí pojmu dobrých mravů soutěže, je-li tedy samo o sobě v tomto smyslu nemravné po rozumu § 1, čemuž tak v tomto případě není, anebo je-li přece jen klamavé, svým provedením, svou zvláštní úpravou, jak to má na mysli § 2 v odst. 3 (na konci) zákona proti nekalé soutěži; ani tato podmínka v souzeném případě není splněna.

Čís. 12309.

Z objednávky zubolékařských prací, jež učinila manželka ve vlastním jméně, jest zavázána i manželka.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1933, Rv I 1998/31.)

Žalobce, zubní lékař, provedl k objednavce žalované zubolékařské práce, za něž jí zaslal účet, jež žalovaná přijala. Manželství žalované bylo pak rozvedeno. Proti žalobě o zaplacení za vykonané práce namítla žalovaná, že žalobcův účet jest podle § 91 obč. zák. povinen zaplatiti